

Kan man stole på Irving?

Hans Fredrik Dahl har vært svært opptatt med å vektlegge skillet mellom fagperson og privatperson i debatten om David Irving.

Fordi Irving skal ha skaffet til veie mange nye kilder for forskningen rundt den 2. verdenskrig, mener Dahl at Irving bør bli tatt seriøst som historiker. At privatpersonen Irving mangler «takt», synes Dahl er synd. Ja, slik kan det skrives.

HISTORIE-STRID

Anund Haenlein Knutsen har lest revisjonisten David Irvings «Hitler's War», og mener at fagpersonen Irving hevder det samme som privatpersonen Irving.

Dahl mener at hva privatpersonen Irving mener om politikk, ikke skal ha betydning for hvordan han skal leses som historiker. Jeg undrer meg på hvor godt Dahl har satt seg inn i Irvings produksjon. Bare ut fra stikkprøver av *Hitler's War* kan det vises til at forskjellen mellom meningene til privatpersonen og fagmannen Irving forsvinner i løse luften.

■ ■ I introduksjonen til *Hitler's War* i 1989 skriver Irving: «Størrelsen på det jødiske problemet i Tyskland blir avslørt i et upublisert manuskript av Dr. Heinrich Brüning, Hitlers forgjenger som kansler. I amerikansk eksil skrev han at etter inflasjonen var det bare en stor tysk bank som ikke var kontrollert av jødene, noen av dem var «fullstendig korrupte». Slik bruk av ord kan vanskelig misforståes.

■ ■ Videre nevner han at J.C. Hambro var den jødiske stortingspresidenten i 1940. Meg bekjent ble hans oldefar, som var jøde, døpt i 1810. Ved å hevde at Hambro var jøde, bruker Irving klassisk antisemittisk retorikk om «den evige jøden». Irving bruker også betegnelsen «regjeringen Hambro» som impliserer at han i tillegg var statsminister. Om ikke det er nok, påstår han også at Hambro var sjef for overvåkingspolitiet. Dette ligner svært på antisemittisk propaganda som hevder at jøder har konspiratorisk makt.

■ ■ Til slutt hevder han at den sittende regjeringen ikke hadde velgernes mandat i april 1940 fordi forlengelsen av valgperioden skulle være unkonstitusjonell. Nettopp Quisling var en sterk pådriver i denne saken. Andre historikere mener ikke at Stortingets konstitusjonelle situasjon var tvilsom i 1940.

■ ■ Alle disse påstandene om forholdene i april dagene 1940 har Irving plassert på den samme siden (s. 65 i 1977-utgaven). Ingen av påstandene er belagt med kildehenvisninger av noe slag fra Irving.

■ ■ Dersom Dahl har lest *Hitler's War*, synes jeg det er merkelig hvis alle disse feilaktige påstandene har gått ham hus forbi, historiker med spesialfelt fascisme og den tyske okkupasjonen som han er.

■ ■ I lys av implikasjonene av påstandene Irving kommer med, synes jeg avstanden mellom meningene til privatpersonen Irving og fagpersonen Irving rett og slett er fraværende. Begge synes å hevde det samme, selv om fagpersonen Irving opptrer mer i det skjulte.

■ ■ Til slutt vil jeg spørre Dahl, hvor kommer den «grundige kildekritikeren» Irving frem i denne sammenhengen?

Anund Haenlein Knutsen